

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] zastúpených HUTTA & PARTNERS s. r. o., Bezekova 13, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B5-41C/444/2013 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B5-41C/444/2013 **bolo porušené** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. B5-41C/444/2013 konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie každému **3 000 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania **1 128,52 eur** a zaplatiť ich im právnemu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. mája 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Bratislava IV (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. B5-41C/444/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhujú v napadnutom konaní mestskému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáhajú sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia 4 000 eur každému zo sťažovateľov, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 122/2026-15 z 24. februára 2026 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v napadnutom konaní vystupujú v procesnom postavení žalovaných na základe žaloby podanej 29. novembra 2013 na v tom čase Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) žalobcami [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „žalobcovia“) o zaplatenie 156 821,73 eur s príslušenstvom.

4. K priebehu konania sťažovatelia uviedli, že po podaní vzájomných vyjadrení boli vo veci od júna 2014 do februára 2015 nariadené tri pojednávania (v rámci ktorých na pojednávaní konanom 24. februára 2015 boli vypočutí všetci účastníci konania) a po ich návrhu na doplnenie dokazovania (z 13. marca 2015) okresný súd uskutočnil ďalšie štyri pojednávania (26. mája 2015, 20. októbra 2015, 25. januára 2016 a 3. mája 2016), na ktorých vykonal dokazovanie výsluchmi svedkov.

5. Ďalej sťažovatelia uviedli, že od februára 2017 do augusta 2018 konajúci súd komunikoval len so žalobcami a následne bolo nariadené pojednávanie na 17. máj 2019, ktoré bolo odročené na 18. september 2019 (predmetné pojednávanie však bolo odročené z dôvodu zdravotných komplikácií na strane zákonnej sudkyne). Doplnili, že 20. apríla 2020 im bolo doručené podanie žalobcov, ku ktorému podali vyjadrenie 5. mája 2020. Poukázali tiež na to, že v období od mája 2020 do októbra 2022 bolo vo veci nariadených šesť pojednávanií, avšak ani jedno z pojednávanií sa nekonalo, všetky boli zrušené, no nie z dôvodov na strane sťažovateľov.

6. Následne im bol 25. októbra 2022 doručený návrh žalobcov na prerušenie konania [podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], ktorý sťažovatelia žiadali podaním zo 4. novembra 2022 zamietnuť ako nedôvodný. Návrh žalobcov bol uznesením okresného súdu č. k. 41C/444/2013-755 z 12. decembra 2022 zamietnutý a podané odvolanie žalobcov proti nemu bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 16Co/48/2023-792 z 28. apríla 2023 tiež zamietnuté.

7. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 12. jún 2024, ktoré však bolo na žiadosť žalobcov zrušené. Mestský súd potom vykonal pojednávanie 31. januára 2025 (ktoré bolo odročené na žiadosť žalobcov, aby boli v konaní opäť vypočutí všetci účastníci konania) a 21. mája 2025 (ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu zabezpečenia ďalšej spisovej dokumentácie).

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia vo vzťahu k napadnutému konaniu namietajú primárne jeho celkovú dĺžku, keď poukazujú na to, že žaloba v predmetnej veci bola podaná pred takmer dvanástimi rokmi (v čase podania ústavnej sťažnosti 11 a pol roka). Argumentujú, že vo veci konajúci súd postupoval nesústredene (resp. neefektívne), že bol tiež v rámci napadnutého konania nečinným. Poukázali na to, že v priebehu napadnutého konania poskytli vždy potrebnú súčinnosť a zúčastňovali sa na nariadených pojednávaniach. Tiež upriamili pozornosť na to, že sú osobami vyššieho veku.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

9. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp.zn. 1SprV/145/2026 doručenom ústavnému súdu 16. apríla 2026 po zhrnutí vykonaných úkonov v podstatnom argumentoval, že k predĺženiu napadnutého konania prispela jednak (v rozhodnom období) epidemiologická situácia v súvislosti s ochorením COVID-19, tiež bola jeho dĺžka ovplyvnená reorganizáciou v súvislosti s reformou súdnej mapy. Uviedol, že k celkovej dĺžke prispeli svojim správaním najmä žalobcovia. Doplnil, že ku skutočnosti, že vo veci dosiaľ nebolo meritórne rozhodnuté, prispievajú žalobcovia tiež tým, že vznášajú rôzne procesné návrhy a vyjadrenia, s ktorými sa musí prvoinštančný súd vysporiadať.

10. Súčasťou doručeného vyjadrenia bolo aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, ktorá uviedla, že v predmetnej veci sa stala zákonnou sudkyňou 24. mája 2017, keď prevzala 511 nevybavených vecí a zároveň musela vybavovať aj agendu týkajúcu sa starostlivosti súdu o maloleté deti, v ktorých sa vyžaduje rozhodnutie v lehote šiestich mesiacov od podania návrhu. Uviedla, že napriek jej upozorneniu (z 11. decembra 2017) na neprimeraný nápad vecí jej bol (od 5. marca 2018) ešte zvýšený pomerový koeficient nápadu vecí na účel dorovnania nápadu s ostatnými oddeleniami. Argumentovala aj obmedzeniami vo fungovaní súdov v súvislosti s pandémiou COVID-19. Tiež poukázala na to, že v októbri 2022 jej boli prerozdelené rozsiahle nevybavené veci z exekučných oddelení, na čo 13. decembra 2022 opäť vedenie súdu upozornila na neprimeraný počet pridelených vecí, ktorý jej bránil v plynulom vykonávaní procesných úkonov. Ďalej uviedla, že v roku 2023 administratívne úkony súvisiace so zmenou súdnej mapy prakticky znemožnili vykonávanie procesných úkonov v jednotlivých veciach, pričom od začiatku roka 2024 opakovane dochádzalo k prerozdeleniam súdnych spisov zo súdnych oddelení z dôvodu odchodu zákonných sudcov do starobného dôchodku, na rodičovskú dovolenku alebo na stáž. Poukázala aj na opakované zmeny administratívneho personálu. Dodala, že tvrdenie sťažovateľov o absolútnej nečinnosti nemá oporu v evidovaných procesných úkonoch. Uviedla, že napadnuté konanie nie je právne a ani skutkovo jednoduché, že si vyžaduje vykonanie rozsiahleho dokazovania.

11. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľov na zaujatie stanoviska k vyjadreniu, keďže jeho obsah nevedol k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate (porušenie označených práv).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, ako aj s vyjadrením mestského súdu a obsahom na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

13. Podstata argumentácie sťažovateľov v súvislosti s namietanými priet'ahmi (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v napadnutom konaní sa sústreďuje do namietania neprimeranosti celkovej doterajšej dĺžky napadnutého konania a v rámci neho nečinnosti, ako aj neefektívnej činnosti prvoinštančného súdu.

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (IV. ÚS 250/2025).

15. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

16. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmet napadnutého konania patrí v zásade medzi bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. V napadnutom konaní je síce možné vnímať jeho zvýšenú skutkovú náročnosť (aj s poukazom na vykonané dokazovanie), avšak zároveň ústavný súd argumentuje s prihliadnutím na doterajšie trvanie napadnutého konania presahujúce 12 rokov, že už nie je možné ani tento aspekt považovať za relevantný pre ospravedlnenie jeho aktuálneho trvania.

17. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľov, ústavný súd na základe obsahu predloženého spisu uvádza, že na ich strane neboli zistené také skutočnosti, ktoré by zásadným spôsobom ovplyvnili celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania. Nariadených pojednávani sa zúčastňovali a aj v prípade pojednávania z 21. mája 2025, keď síce ospravedlnili svoju neúčast', sa toto pojednávanie uskutočnilo za prítomnosti ich právneho zástupcu.

18. Tretím hodnotiacim kritériom je postup prvoinštančného súdu. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že napadnuté konanie od podania žaloby 29. novembra 2013 do súčasnosti trvá už viac ako 12 rokov bez vydania meritórneho rozhodnutia prvoinštančného súdu. Takéto trvanie právnej

neistoty sťažovateľov je tak nutné z ústavnoprávneho hľadiska jednoznačne označiť za nezlučiteľné s ich právom na konanie bez zbytočných prieťahov.

19. Vo vzťahu k postupu prvoinštančného súdu (ako vyplýva aj z obsahu predloženého spisového materiálu) ústavný súd uvádza, že po ukončení písomnej časti konania okresný súd uznesením sp. zn. 41C/444/2013 z 22. januára 2014 zamietol návrh žalobcov na nariadenie predbežného opatrenia (odvolanie žalobcov bolo zamietnuté uznesením krajského súdu č. k. 9Co/134/2014-181 z 20. marca 2014) a následne 26. marca 2014 nariadil prvé pojednávanie na 9. jún 2014. Ďalšie pojednávania sa konali 20. októbra 2014, 24. februára 2015, 26. mája 2015, 20. októbra 2015, 25. januára 2016, 3. mája 2016, 17. mája 2019, 31. januára 2025 a 21. mája 2025 (ktoré bolo následne odročené na neurčito). V priebehu napadnutého konania boli odročené/zrušené pojednávania nariadené na 19. september 2016 – na žiadosť žalobcov, 14. november 2016 – na žiadosť právnej zástupkyne žalobcov, 31. január 2017 – na žiadosť žalobcov, 18. september 2019 – zdravotné dôvody na strane zákonnej sudkyne, 18. november 2020 – na žiadosť žalobcov, 12. marec 2021 – kvôli opatreniam proti šíreniu ochorenia COVID-19, 23. september 2021 – na žiadosť žalobcov, 10. február 2022 – zdravotné dôvody na strane zákonnej sudkyne, 6. október 2022 – na žiadosť žalobcov a 12. jún 2024 – na žiadosť žalobcov. Z uvedeného teda vyplýva, že z celkového počtu 20 nariadených pojednávanií sa za viac ako 12 rokov trvania napadnutého konania uskutočnilo 10 pojednávanií. Uvedené jednoznačne nesvedčí o efektívnom a bezprieťahovom postupe vo veci konajúceho súdu.

20. Ústavný súd k priebehu napadnutého konania uvádza, že v postupe mestského (pôvodne okresného) súdu zistil jeho neefektívnu činnosť, no primárne jeho opakovanú nečinnosť. Pokiaľ ide o (opakovanú) nečinnosť ústavný súd na tomto mieste poukazuje na nečinnosť v trvaní 3 rokov (od 3. mája 2016 do 17. mája 2019), ako aj následne až do 31. januára 2025 (teda v zásade súvislá nečinnosť v trvaní 5 a pol roka, pričom obmedzený výkon súdnictva v súvislosti so zabránením šírenia ochorenia COVID-19 z toho predstavoval obdobie 2 rokov). Zároveň je mestský súd (od vykonania pojednávania 21. mája 2025) vo veci už takmer rok opäť úplne nečinný. Vo vzťahu k identifikovanej neefektívnej činnosti prvoinštančného súdu ústavný súd dáva do pozornosti, že aj pojednávania, ktoré sa uskutočnili, boli nariadované v zásade vždy so značným odstupom (4 mesiacov), čo malo tiež za následok oddiaľovanie prejednávania veci. Najsilnejším argumentom v prospech konštatovania porušenia práv sťažovateľov je však skutočnosť, že ani takmer 12 a pol roka od podania žaloby prvoinštančný súd nedospel k vydaniu (žiadneho) meritórneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené tak ústavný súd nemohol akceptovať postup mestského (pôvodne okresného) súdu ako súladný s právom sťažovateľov na konanie bez prieťahov.

21. Ústavný súd zároveň opakovane dáva do pozornosti, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu (resp. štátu) spôsobené zlou organizáciou práce či v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdov. V zmysle svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti a nedostatky v tejto oblasti (vrátane prípadných komplikácií v súvislosti s implementáciou tzv. novej súdnej mapy či sťahovaním mestského súdu do nových priestorov) v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľov. S poukazom na argumentáciu mestského súdu a zákonnej sudkyne týkajúcej sa obmedzenia

činnosti súdov (v období rokov 2020 a 2021) v súvislosti s opatreniami proti pandémie COVID-19 je tiež nutné uviesť, že vzhľadom na dovedajšie obdobie trvania napadnutého konania a tiež na skutočnosť, že už viac ako 3 roky po tomto období činnosť prvoinštančného súdu neovplyvňujú žiadne obdobné externé prekážky, tak už v danom štádiu napadnutého konania ani odvolávané sa na obmedzený výkon súdnictva v tejto súvislosti nie je možné chápať ako ospravedlnenie existencie prietáhov v jeho priebehu.

22. Po zhodnotení všetkých okolností prípadu preto ústavný súd dospel v danej veci k záveru (primárne s poukazom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania), že napadnuté konanie trpí prietahmi, ktoré idú na vrub postupu mestského (pred tým okresného) súdu, a to v dôsledku jeho nečinnosti, ako aj neefektívneho postupu. V napadnutom konaní sa nepostupovalo v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia veci.

23. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd uzatvára, že postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľov svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského (pôvodne okresného) súdu v napadnutom konaní, pričom napadnuté konanie nie je právoplatne ukončené, mestskému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia nachádzajú (bod 2 výroku nálezu).

25. Keďže ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez prietáhov (podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) bolo porušené, zaoberal sa aj ich žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovatelia požadovali priznanie zadosťučinenia 4 000 eur každému z nich, čo odôvodňovali primárne poukazom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania bez vydania meritórneho rozhodnutia a z toho vyplývajúci trvajúci stav ich právnej neistoty.

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Pri ustálení sumy finančného zadost'učinenia ústavný súd prihliadal na tieto základné okolnosti. Prvou je zohľadnenie celkovej dĺžky napadnutého konania, keď od podania žaloby uplynulo už viac ako 12 rokov bez vydania meritórneho rozhodnutia prvoinštančným súdom. Zároveň bolo zohľadnené, že v jeho priebehu došlo k zrušeniu polovice z nariadených pojednávaní. Ústavný súd zohľadnil aj to, že sťažovatelia sa v zásade ničím nepričinili o doterajšiu dĺžku trvania napadnutého konania. Preto rozhodol o priznaní finančného zadost'učinenia každému zo sťažovateľov v sume 3 000 eur (bod 3 výroku nálezu). V súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovatelia žiadali priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 5 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 128,52 eur (bod 4 výroku nálezu).

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb; zníženie sa uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 po znížení o 50 % pri zastupovaní dvoch alebo viacerých sťažovateľov je 171,625 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur a základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 po znížení o 50 % pri zastupovaní dvoch alebo viacerých sťažovateľov je 185,50 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľom vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia uskutočnený v roku 2024 a podanie ústavnej sťažnosti uskutočnený v roku 2025).

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu